

22. септември 20..

Днес щеше да е толкова хубав ден, ако не беше това писмо. Как ми крадат от времето и ми се намесват в личното пространство тези хора! Понякога съжалявам изобщо, че съм толкова добър писател. И толкова известен. Ама какво ти известен, като вече всеки може да ти намери имейла в интернет. А днеска беше просто фантастичен летен ден, нищо че е септември. Излязох на терасата в стария център и се сетих за точно същите дни, когато баба ми организираше на двора на село четири тухли, палеше огън и в казана – хоп бурканите, а после в жарта печяхме картофи, царевича. Исках да отида да си купя царевича, нищо че нямаше да е същата, но все пак – да си спомня онова време – и ето че грешка! Да съм си проверял пощата, че току виж съм изпуснал нещо. Като че ли не я проверявам по четири пъти на ден! Трябва вече да изтривам съобщенията от всички непознати податели – това не се търпи. Господи каква блажена наивност! На двайсет години! И ми иска съвет за разказа си! На мене! Как не го е срам – откъде да намеря време да прочета цели ДЕСЕТ страници?

И ме изкара от равновесие. Поне това успя.

Само какъв диалог! Имаше фрази, които като че ли ми беше взел от устата. И ритъм. Идеята като цяло е нестандартна, ето продължавам да мисля за нея – не мога да се отърва. Е, нищо чак толкова изключително – една обещаваща ювенилност, нищо повече. Пък може и да е случайно "уцелен" разказ. Всъщност точно това си е. Макар че! Ако се махнат две-три думички само, щеше ми се аз да съм го написал това. И не се разбирам вече – цял ден си мисля да го пусна под мое име, пълен абсурд, естествено, че това не може да ми мине през главата – не може да стане – но просто няма как да спра да мисля за това. Та кой го знае тоя? На двайсет – никога не е публикувал, идеята на разказа му е по-сложна, отколкото той самият може да си представи, на него ли ще повярват или на мене? Пък и по тази тема мисля толкова години вече – ами да – това е моят разказ. Като го дам в "Култура" – нищо че там не пускат разкази – аз ще им обясня колко е емблематичен – и ще направят подлистник за мене, къде ще ходят. Пък и тиража ще вдигнем. Лисунгери са те, стари.

Пак се отнесох, но толкова стръмен ден не съм имал отдавна. Като гледам от март тая година не съм писал толкова много вече в дневника си. И тоя пикльо ми иска мнение – на мене! – наивен като цървул. Цял ден не мога да измисля какво да правя – да му отговоря ли, да си замълча ли? И какво да му кажа: "Здравейте, Вие пишете по-добре от мене, нищо че сте на двайсет, пък аз от двайсет години публикувам и получавам награди – и в България, и в чужбина" ... Не абсурд!

Мога да му изпратя едно писъмце – което малко да го освести – това поне знам как – в смисъл "абе добре е, ама много още

хляб има да изядеш". Да, ще му кажа, че стилът му куца – ще се заям тук и там за някоя фраза, пък и сюжетът, както е разгърнат, може да се разгърне и иначе, нали? Ще го посъветвам да четете повече книжки, да се изчерви малко. И това всичко адски фино и деликатно. Ще му намекна, че началото и краят на един разказ са много важни и някак си мен лично не ме е убедил. Да, в края на краищата тоя игрив и небрежен тон – той какво се мисли? Че – ей така – и хората ще му повярват!? Не. Не. Липсва му опитът, нека се пробва нещо по-като етюд в началото да направи – какво е това? Какви са тия теми? Това ли ги интересува двайсетгодишните? Аз всъщност съм много изненадан, да. Пък и доста често интересното четиво се различава от качественото. Ще му препоръчам с нещо по-сериозно по-нататък да се заеме – че може би има сили в себе си и за това – така ще го окуража малко.

Обаче не мога! Наистина исках да му напиша колко съм впечатлен и че малките недостатъци, които аз виждам, публиката изобщо няма да ги усети. Да го поздравя за истински изпипана работа и да уточня, че аз просто вече не мога да се впечатлявам толкова силно, защото други неща са ми на главата. Да го поканя да го представя на едни хора, които със сигурност ще намерят разказа за вълшебен. И да ми прати още.

Ама и това не мога да направя. На моето положение човек вече действително не трябва да се впечатлява кой знае колко. Ето и по телевизията днес като ме питаха за младото поколение – аха да кажа за него: "Ето – открих талант! Вие не го знаете, но аз ви казвам: той е!" и нищо не стана – отворих си устата и пак заприказвах дивотиите, които се очаква да кажа, просто влезнах в роля. Но пък толкова ми отиваше – както бях грустен и излезе, че е заради това дете "ти няма младите, видите ли!". И: "Добре, че ние сме млади по дух, та още крета българската литература." И: "Аз съм писар на Бога". Пък и как скромно успях да насадя такова усещане!

А вечерта на онова литературно четене: "Защо не съм прочетял нещо ново?" – като че ли те новите неща така стават?! Как можеха само да го кажат! Тогава, точно в тоя момент, ми се дощя да им се изфукам: "Знаете ли, мене младите ме търсят за мнение, а вас?", обаче реших, че както и да го завъртя, ще изглежда куцо.

Мълчание – това е изходът. На мене да ни би някой да ми е помагал като съм проходил в тия неща? Не! Сам всичко. И с текстове. С текстове се превзема литературата. Какво е това: "Вижте, кажете си мнението?". Аз да не съм оракул? Откъде да го знам: днеска написал нещо – утре ще се ожени – и на мене прогнозата да не ми се сбъдне? Не е ставало такова нещо досега и няма да стане! Ако продължи да пише още двайсет години – и, ако е все така добър, ще си намери пътя. Аз за какво съм му? Така е. Няма такъв писател ХХХХ ХХХХХХ. Ето – задрасках му името. Няма. Не се е раждал. Не е писал. Не е изпращал писма. Не го знам.